

lang Række af Aar har beffæstiget sig med finansielle Sager, ogsaa med Finanslove, og som har udviklet sine Gøner i den Retning baade før og efter, har et langt sikkrere Blik for, hvad der var det praktiske Nyttige, end, det er jeg overbevist om, min ærede Sidemand. Det er ubetinget sikkert, at hvis slige Udgifter ikke komme til Dækning, blive de aldrig bevilgede, og jo større og jo flere Summer der ikke bevilges, desto stærkere er Striden imod Grundloven, ikke blot imod dens Bogstav, men ogsaa mod dens Aand. Altsaa baade efter Pragis med Hensyn til den praktiske Nytte af vore Forhandlinger og med Hensyn til Grundlovens Dovedbestemmelse er den Stilling, den ærede Minister indtager, farlig. Det kan ikke nytte, at man ikke tillægger det Betydning, det er det første Skridt, mine Herrer; hvis vi lade dette Skridt passere uden videre, kunne vi faae knebne Finanslove, men store Tillægsbevillinger, som ikke blive forelagte for os inden 2—3 Aar efter, naar de komme fra Statsrevisionen. Det kan ikke nytte. Enhver Overskridelse af den fulgte Form maa vi modstætte os, og vi skulle holde hinanden saa tæt op til Grundloven som mulig, naar Omstændigheder, som vi jo kjende, kunne tvinge Administrationen ud over den snorlige Vej. Det tror jeg, at vi bør holde hinanden til. Den ærede Minister har sagt, at jeg har bestyldt ham for at have gjort det med Forsæt. Ingenlunde, tværtimod, jeg har endog ogsaa gjentaget hans egne Ord, naar han udvalte, at han ikke havde haft ifinde derved at angribe Folkethinget. Jeg siger, at det vil jeg tro paa. Han har misforstaaet hele sin Stilling til denne Sag, det vise hans Ord ved 1ste Behandling. Jeg siger, at vi maa lige overfor alle Ministre, men særlig overfor denne ærede Minister lægge særlig Vægt paa Bruddet med de gamle parlamentariske Former. Det ærede Medlem har altsaa megen Uret, naar han siger, at dette Tidspunkt er uheldig valgt, det er netop et overmaade heldig valgt Tidspunkt, og det er netop nu, det skal gøres, thi jo hurtigere en Minister kan forelægge Forslag om Bevillingen af afskoldte, men ikke bevilgede Udgifter, desto sikkrere kræver Grundloven, at han skal gjøre det. Det er altsaa nu, det skal afhandles. Et Par enkelte Bemærkninger skal jeg gjøre med det Samme, for saa at være særdig med min ærede Sidemand. Den ærede Kalermente ligesom Conseilspræsidenten, at det ikke var nogen særlig Naade at bevilge en Minister Penge. Særlig Naade har jeg ikke nævnt, men jeg fastholder, at det er en særlig Lillid at bevilge 40—50 Millioner. Den ærede Minister mente, at jeg ikke kunde have denne Opfattelse, uden jeg tænkte paa Folkethingsparlamentarismen. Det Samme sagde det ærede Medlem ikke, men jeg syntes, at hans Betragtning gik noget i samme Retning.

Det er dog mærkvaerdigt, hvorledes de Herrer saaledes kunne se Spøgelser ved høilys Dag, de kunne ikke tale, uden at de tale om Folkethingsparlamentarismen. Jeg siger: Rast alle disse Theorier bort, kast Theorien bort om Landssthingsparlamentarismen, om Rigsdagsparlamentarismen og se rent praktisk paa, hvorledes Stillingen er, og hvilke Betingelser der er tilstede for at udrette Noget for vort Land. Se paa det! (Afbrydelse). Ja, det er det, jeg foreslaar de Herrer at gjøre. Nu kunne De ikke negte, at naar De se derpaa, og naar De gaa ganske simpelt ud fra saadanne almindelige Betragtninger af Grundloven... (Afbrydelse af Rimestad). Gjør det selv! siger det ærede Medlem. Ja, det er netop det, jeg gjør, det har jeg aldrig været i Tvivl om, at jeg gjorde. Det er jo en given Sag, at jo mere Modstand, jeg gjør imod disse gale Betragtninger af Grundloven, som man saa ofte ser fremsat, om, at det er Mindretallet, som skal være ene-raadende, og at jo mindre og finere det bliver, desto mægtigere er det, jo mere Modstand, jeg gjør dertil, desto mere tjener jeg dog det almene Bedste. Men jeg siger, at det er ganske simpelt at forstaa, at Regjeringen ikke kan blive i sit Embede uden Penge. Regjeringens Medlemmer have altsaa foruden den almindelige Interesse, de som Borgere have af at faae bevilget Penge til Landets forskjellige Formaale, den særegne, at de kunne forblive rolige i deres Embeder og forvalte og forsaavidt nyde Landets Tillid. Hvor kan man da sige, at de ikke have særlig Interesse af at faae Pengene mere end Andre. Sik de ikke Pengene, maatte de dog gaa deres Vej. (Afbrydelse af Rimestad). Ja, det ærede Medlem kan dog ikke mene, at de kunne tage dem selv, thi det er dog mod Grundloven. Den Sag er altsaa overmaade simpel, aflædt enhver Omsvøbsteori. Det ærede Medlem yttrede endvidere, at Folkethinget har viist en fuldkommen Mangel paa Hensyntagen til Landssthinget, en fuldstændig Skylden til Side af Landssthinget. Det er meget stærke Ord. Det interesserer mig særdeles, at vi endnu have nogle saa Folkethingsmand, som synes at opfatte det som deres fornemste Pligt at angribe Folkethinget og forsvare Landssthinget, selv hvor Forsvar ikke er muligt eller ikke behøves. Det er en mærkvaerdig Opgave for en Folkethingsmand. Jeg foretrækker at forsvare Folkethingets Ret, uden at gjøre Andre Uret. Det er ingen Mangel paa Hensyntagen til Landssthinget at bevilge den rigeste Finanslov, som Folkethinget nogenjinde har været med til at bevilge. Det er ingen Mangel paa Hensyntagen at gjøre saa betydelige Indrømmelser som dem, vi have gjort mellem første og anden Opløsning, saaledes som det ærede Medlem meget godt veed, at vi have gjort ligeoverfor Landssthingets